

[Bollerup Madsen.]

efter krigens afslutning, da man har taget betydelig mere dybtgående tonnage i brug til oversøiske farter, hvorved indsejlingen ikke længere kan tage den store tonnage. Der er i øjeblikket en dybde af 7,8 m, men der er brug for 9,3 m, hvis de store både skal kunne gå ind og losse størsteparten af deres partsladning eller i hvert fald en betydelig del deraf. Det er sådan, at $\frac{1}{4}$ af importen af oversøiske varer, korn og foderstoffer, gødning o. s. v., har sit naturlige fordelingsområde fra Aalborg og Nørresundby havne, og det vil være højst uheldigt, når de store både ikke længere kan gå ind. Der er tale om en ret kostbar mangel, for varerne skal som sagt fordeles gennem andre havne, og der kommer større fragt på, hvilket fordyrer dem. Sejlrenden er heller ikke bred nok. Den er 60 m, men de store skibe kan ikke manøvrere med sikkerhed, når vind- og strømforhold er ugunstige. En sådan udvidelse både i dybden og i bredden vil koste rundt regnet 10 mill. kr., hvilket er mere, end det lokale havnevæsen kan magte, ikke mindst i betragtning af at der ingen penge er kommet i havnekassen i de fem besættelsesår. Jeg vil derfor henstille til det høje ministerium, at det tager et andragende fra havnevæsenet under velvillig og forstående behandling. Jeg ved nok, at man fra ministeriets side vil sige, at man ikke kan give tilskud til fjordhavne og til kommunale havne, men jeg må gøre opmærksom på, at Hals Barre jo ligger udenfor indsejlingen; det er ikke fjordindløbet, det er ikke sejlrenden gennem fjorden — der er havnevæsenet indforstået med selv at måtte betale og har altid gjort det; Hals Barre ligger udenfor indsejlingen; det er statens søterritorium, og jeg mener ikke, at staten i det lange løb kan forsvare at blive ved med at spærre en videre udvikling af det store havnevæsen og det store fordelingscentrum, som findes der i Nordjylland. Hals Barre ligger som sagt udenfor, og staten må have en vis pligt til at hjælpe med til at holde den sejlbar i den udstrækning, det er nødvendigt. Jeg ved, man vil sige, at man i forvejen betaler 60 000 kr. om året for at holde sejlrenden klar, men disse penge forslår ikke engang til den nødvendige oprensning af tilsandingen; der bliver ikke noget tilbage til den yderligere uddybning, der er brug for i dag. Jeg vil derfor henstille, at man tager forstående på det

andragende, som er fremme, og hvori der naturligvis findes flere detaljer, end jeg finder anledning til at fremkomme med her.

Jeg har dernæst en henstilling til den højtærede justitsminister vedrørende fordelingen af statens tilskud til teatrene. Den højtærede minister har gennemført en højst forskellig behandling, idet man for at give tilskud til de tre landsdelsscener kræver, at de byer, hvor disse har deres hjemsted, skal betale et tilsvarende beløb i tilskud som det, de får fra staten. Det kgl. Teater kostede i fjor rundt regnet 5 mill. kr., og desforuden fik privatteatrene et tilskud uden betingelser. Jeg skal ikke sige noget som helst ondt om Det kgl. Teater, for det er jo prisudviklingen, der har gjort, at tilskuddet efterhånden er blevet så stort, som det i dag er nødvendigt, og jeg siger heller ikke noget til, at privatteatrene får tilskud. Jeg synes vel ikke altid, at det, de spiller på Det kgl. Teater, er de mange penge værd, som det koster, men det er måske mig, der ikke har de fornødne forudsætninger for at bedømme det helt rigtigt, jeg tør i hvert fald ikke udtale nogen afgørende kritik deraf. Jeg beklager imidlertid meget, at man, når man ofrer alle de penge her i hovedstaden, ikke kan behandle provinsteatrene på en i hvert fald nogenlunde tilsvarende elskværdig måde, men stiller krav om, at de skal give et tilsvarende beløb, et krav, man overhovedet ikke kender her i hovedstaden. Det nærer jo desværre den gamle opfattelse, at centraladministrationen er betydelig mere elskværdig, når det drejer sig om institutioner, der er nær ved spisekammeret, d. v. s. selve centraladministrationen, end når det drejer sig om egne ude i landet, som har det værre, jo længere de ligger borte fra hovedstaden. Det er beklageligt, at denne gamle skepsis skal næres, det gør det svært at få has på de historier, der går. Jeg må i så henseende fortælle en historie, der er typisk for den opfattelse, man har. Den står i forbindelse med en køretur, som salig Frederik den Syvende og grevinde Danner engang foretog ned gennem Østvendssyssel. De havde spist frokost i Sæby og kørte så videre sydpå, og da de kom et stykke ned ad landevejen, skulle grevinden af vognen, og det skete på en kratbevokset høj ved siden af landevejen. Efter denne dag kaldte beboerne stedet for Dannerhøj, og dette navn har holdt sig til den dag i dag. Så